

Отъ 22-й Юний пѣкъ до 28-й съ исключение на малки стички тукъ — тамъ, и съ исключение на бесполезното бомбардиране шосето Пиротъ — Акъ-паланка, което почти никакъ не бъркаше на турцитѣ да си се движатъ по него, — сърбитѣ съвсѣмъ бездѣйствуваха.

Това тѣхно бездѣйствие е просто удивително. Но тѣ си го намиратъ за много умѣстно, защото смѣтката имъ за въстанието въ България не излѣзе вѣрна. Тѣ тъкмяха, че щомъ гръмне първия тѣхънъ топъ, българитѣ всички като единъ ще скокнатъ на юнашки крака, ще исповържатъ турцитѣ въ земята имъ, и ще се приготвятъ да посрѣщатъ тържественно побѣдоноснитѣ сръбски войски. А пѣкъ то не излѣзе тъкмо тѣй. Въстаналитѣ съ голи рѣцѣ българи ядоха попарата на турцитѣ. Още се димяха пепелищата на изгоренитѣ толкова хубави и богати села. Още се пушеше кръвта отъ испокланитѣ отъ башибузуцитѣ невинни жени, дѣца и старци. Пълнението на занданитѣ съ „комити“ бѣше по онуй врѣме въ най голѣмия си разгаръ. Какъ можеше българина изново съ голи рѣцѣ да се хвърли въ огъня прѣди да види каква е работата? Освенъ това по събудения край на българското отечество нѣмаше съприкосновение съ сръбскитѣ войски. Шопското население въ Нишкия окръгъ съ което сръбитѣ имаха сношения, бѣше много заспала работа. То макаръ и че симпатизираше на сръбитѣ, но и на ума му даже не дохаждаше, че сръбитѣ възлагатъ надѣждитѣ си на него да съкруши турската империя, и спокойно си глѣдаше работата. А когато сръбитѣ по отстъпиха, и турцитѣ почнаха да палжтъ селата имъ, шопитѣ проклинаха часа когато е стѣпилъ сръбски кракъ въ мирната имъ земя.

Отъ друга страна пѣкъ Османъ паша (команданта на Видинъ), макаръ че първитѣ два — три дена билъ оттѣсненъ отъ Лѣшанина къмъ Флорентинъ, гдѣто и нашитѣ хѣшпаци отъ четата на дѣда Ивана си показали усталжка, но по послѣ като му се по съерѣдоточила дивизията, къмъ която се присѣединила и онази на Фазлж паша и сформировали Видинския корпусъ, — хич не се шегувалъ съ сръбитѣ и сериозно си точалъ жбитѣ за Зайчаръ.